

malin andersson film

Statement, raison d'être för en film som *Blodssystrar*, september 2015.

/Malin Andersson

“Man måste kunna prata om genus exakt hela tiden, för vi lever i ett patriarkalt samhälle.”

(Dennis Lyxzén, Refused)

Det är en höst med systrar.

Lisbeth Salander har en syster i M4, Jesper Weitz ger ut *Vintersystrar*, spelfilmen *Min Lilla Syster* tillsammans med dokumentären *Blodssystrar* är färdiga att gå upp på bio. Det är dags för flickorna att ta plats.

Under en filmhöst där det överhuvudtaget ges berättelser om flickor som annars innan inte hörts, sticker '*Blodssystrar*' ut; som ett filmdrama om två verkliga, inte påhittade, tonåriga, riktiga flickors berättelse om systerskap.

En långfilmsdokumentär om att gå från att vara flicka till att bli kvinna, i Julia och Johannas livsberättelse från Rosengård, Malmö.

Julia och Johanna, ursprungligen från Azerbadjan, idag 23 år.

I *Blodssystrar* följer vi deras historia - som i ett polariserat Sverige där allas berättelser måste börja lyftas upp för att kunna bidra till motröster i det hårda tonläge som nu i början av hösten 2015 sätter agendan - är ovanlig bara genom att de är flickor.

Att de är invandrarflickor, och vågar prata om det svåraste - och dessutom vägrar vara offer, gör *Blodssystrar* till en film som behövs, som lyfter verkligheten sida vid sida med de kvinnliga andra berättelserna som fyller filmhösten.

I Blodssystrar går tvillingsystrarna från att vara flickor till unga kvinnor. Julia och Johanna är modiga som frontar med sin historia i Blodssystrar. De är alltid modigt att bli en film. Att ens liv blir film. Det kräver stor respekt. Men idag, hösten 2015, i september, så är det snarare så att man måste vara urstark och urmodig att berätta sin historia, i klimatet som är.

Ett Sverige där polariseringen gått som en löpeld sista året. Där vi och dom – det svarta och det vita plötsligt blivit knivskarpt. För plötsligt är ordet. Det är som om en åsikt fått carte blanche att råda, om vad Sverige vill och kan när det gäller medmänsklighet och solidaritet.

Ett Sverige som klyvs på mitten, som just i detta nu håller på att delas, *på riktigt - i vi och dom.*

Där det inte finns något längre som heter människors lika värde.

Jag har gjort Blodssystrar för jag kände att nu får det vara nog. Vi måste få en mångfald i filmberättelserna.

Som dokumentärfilmsproducent och regissör tillsammans med fem samproducent-kollegor från Danmark, Irland, Finland, Norge och Frankrike och alla de många finansiärer runt om i Europa som tycker att en film om systerskap och flickor från Rosengård borde stå högt upp på agendan.

Detta jobbet har vi tillsammans gjort och arbetat med de senaste åren; att lyfta flickors röster, att lyfta att *allas* historier måste få plats att höras.

Hur ska vi annars råda bot på den mobilisering som hösten 2015 verkar vara allenarådande, av främlingsfientliga röster, av hat som får grogrund om vi inte samlar argument som inte kan köras över,

Just detta att vi är alla människor med lika värde.

Hur kan *en* sanning råda, när det finns lika många sanningar som det finns invånare i Sverige?

Berättelserna måste berättas. Filmerna göras och komma i distribution.

Blodssystrar vill vara en motvikt och ett motgift som visar att man helt klart kan identifiera sig med två flickor från Rosengård, vem man än är.

1 av 5 personer i Sverige är antingen födda i ett annat land eller har två föräldrar som är det. Det får vara slut på att klumpa ihop alla människor i en massa, det spelar alla de som vill prata om invandring som ett hot mot Sverige, rakt i händerna.

Varje dag måste vi ta diskussionen och kampen för medmänsklighet och identifikation med de som fått lämna allt bakom sig och genomlevt helvetet på jorden, speciellt nu i september 2015 då röstläget når nya höjder.

malin andersson film

Berättelserna måste berättas, och uppmärksammas, vi måste lyssna och sedan berätta våra egna historier, dela om vad det är att vara människa och varför det behövs mod.

Lika modiga som Julia och Johanna är i *Blodssystrar*, de påminner oss i filmen om att vi är så mycket starkare än vi tror, att vi klarar mycket mer än vad vi nånsin tror vi gör. Systrarnas tatuering lyder *I follow you, you follow me*. Systerskapet säger allt. Vi är alla förbundna med varandra.

MALIN ANDERSSON FILM

Nobelvägen 30b
S-21433 Malmö
Sweden

+46 707 335 164

malin@malinanderssonfilm.com

malinanderssonfilm.com